

All Access Pass

Omslag foto Sanne Roemen (cc-by- sa)

ISBN: 9789402121087

Copyright©sept 2014 Bauke Kappers

Eerste druk December 2014

Bauke Kappers

All Access Pass

roman

*Succes bestaat uit de weg van mislukking naar
mislukking zonder je enthousiasme te verliezen.*

Sr. Winston Churchill

De overeenkomst tussen bestaande personen en gebeurtenissen in deze vertelling zijn gefictionaliseerd voor de ingewijde lezer kunnen ze herkenbaar zijn. In een constant spel tussen fictie en werkelijkheid is het de intentie van de auteur '*All Access Pass*' te plaatsen in de traditie van de sleutelroman.

Dankwoord: Een debuut schrijf je niet in je eentje.

Mijn dank gaat uit naar Flip van der Enden: klasgenoot middelbare school, tevens gids in smaakontwikkeling bij mijn popmuziek consumptie. *Old soldiers never die.*

Sanne Roemen: de eerste lezer van het manuscript en klankbord bij het schrijfproces.

Jaska de Bree: final editor, partner, soulmate en boven alles decennia lang de krachtigste gebleken, om bij alles mij vol te laten houden.

De RoXy

Barbara zit erbij alsof de officier van justitie haar die ochtend acht jaar ten laste heeft gelegd voor het cum laude afstuderen aan de Faculteit der Letteren. Ze hangt lusteloos over een bar in het knetterende geluidsdecor van stampende housemuziek. Om haar heen dansen haar jaargenoten er op los, te midden van de vaste meute extravaganza. Vanuit het niks krijgt ze een dreun op haar schouder.

'Godsamme zeg, wat hang jij erbij. Ik heb nog een affiche uit de sixties met de dwingende blik van Uncle Sam die naar je wijst met de tekst, '*This is the first day of the rest of your life*, Lenen?' Barbara kijkt geschrokken op. Het is god zij geloofd en geprezen niet de zoveelste licht beschonken man die haar als danspartner wil. In die stemming is ze zeker niet. Dansen met een licht benevelde grenzeloze idioot in het Amsterdamse uitgaansleven wordt zo goed als altijd geklef in je nek. Sta je dat toe, dan wekt het alleen maar verwachtingen, die in oeverloze gesprekken bij je fiets weer afgebouwd moeten worden. De wc-deurtekst van minstens twee eerdere feministische golven, 'Als een vrouw nee zegt, bedoelt ze nee', is nog steeds niet ingedaald in de onderbuik van het mannelijk smaldeel der natie. Gelukkig wordt de dreun uitgedeeld door Anja, leerling op de Rijksacademie en in haar werk totaal verslingerd aan de erotiek van voluptueuze vrouwen. Barbara heeft als student, om bij te verdienen, op de academie vaak model gestaan voor een klas beeldende kunstenaars in opleiding. Naakt heeft ze zich regelmatig laten schikken in uiteenlopende houdingen waardoor

leerlingen in de gelegenheid gesteld werden haar stevige anatomie om te zetten in schetsen of te vertalen naar een beeld uit klei. Van die sessies kent ze Anja, een schat van een vrouw, maar wel eentje die ze op afstand wil houden. Heeft Anja in het wilde Amsterdam mogelijk de grens verkend of ervaring opgedaan in de vrouwenliefde, dan heeft dat nog niet de interesse van Barbara.

Na haar vertrek uit het provinciestedje Delft, toen ze haar baan als secretaresse in het Waagtheater inruilde voor een studie Theaterwetenschappen in Amsterdam, had Barbara op relationeel vlak haar fair share in seks, drugs en rock-'n-roll wel tot zich genomen. Waarbij de poedertjes snel afvielen, omdat ze zich daarmee totaal verslaafd met een tandeloze bek in de goot van de Zeedijk zag eindigen. Op zolders gedroogde topjes cannabis in vloeitjes gerold, maakte van Barbara's levenslust een traag door een trechter lopende egale laag dikke stront, dus ook het blowen viel af. Het leverde haar in creatieve zin niks op.

Wat 'seks en rock-n roll' betreft hoort ze met regelmaat het vermolmde hout van de kisten van haar ouders kraken als die, ingefluisterd door de alwetende, zich in hun graf omdraaien omdat de blonde dochter naast studeren weer *on the loose* was. Barbara doet niet aan vaste relaties. Flirts voor één nacht bieden haar zonder verdere verplichtingen alles wat ze nodig heeft. Soms wordt ze in beslag genomen door de gedachte of zij met haar onstuimige karakter niet beter af was geweest als ze als man was geboren. Op de lagere school speelde ze liever met de jongens, omdat die

voor meer avontuur zorgden. Op de middelbare school had ze een hekel aan puber meisjes, omdat ze onhandig waren, en veel later ontdekte ze dat de rokken jagende mannen een hoog aanzien hadden bij seksegenoten. Nu, als volwassen vrouw, trekt Barbara zich bij het uitgaan niets aan van de mening van vriendinnen. Ze heeft haar figuur mee om als jachtluipaard de totale paniek in een café uit te laten breken alleen maar door binnen te lopen.

Uitgaan doet hip Amsterdam in de vele kroegen rond Nieuwmarkt, Rembrandtplein en verspreid over tientallen steegjes in het Wallengebied. Daar wordt Sweet Home Alabama tijdens haar studie haar mentale vluchtheuvel. Het is de enige plek waar ze zich niet opgejaagd voelt door de eisen van de tijdsgeest. Ze maakt er genietend van een biertje kennis met Southern Rock, een muziekgenre waar ze in de jaren zeventig iets te jong voor was en dat ze nu met terugwerkende kracht leert waarderen dankzij de uitbater die met zijn enorme vinylverzameling uitsluitend Southern Rock en Country in zijn café draait. De naam van het café komt van de hit die Lynyrd Skynyrd in de jaren zeventig scoorde in het bewuste genre. In deze kroeg pikt Barbara in bescheiden regelmaat nog wel eens een vriendje op. Met haar vergeleken is Anja een onbevangen vrouw die, tot Amsterdamse waarden en normen is omgesmeed.

In pauzes tussen het poseren en ferm tegen de mores van de Rijksacademie, in flirt Anja met Barbara. Het zijn verboden gesprekken tussen model en leerling waar geen woord Spaans bij zit. Barbara gaat niks uit de weg in haar leven, maar een praktisch onderzoek, of ze hetero dan wel biseksueel is, ligt ergens in de grote koffer twijfel om

eventueel later nog eens uit te zoeken. Stevig tegen het heersende modebeeld in, volhardt ze in haar plooirok- en pennyshoes opvoeding. Om haar heen ziet ze in kolkend Amsterdam de één na de ander struikelen in de 'alles moet kunnen, als het maar afwijkt' stijl van leven.

Met dat beeld helder voor ogen heeft ze Anja, na het verzamelen van de nodige moed, een keer uitgelegd dat de beeldend kunstenares niet moet verwachten, dat ze ooit de warmte onder haar dekbed zullen delen, waarmee de relatie gelukkig in goede vriendschap op een laag pitje verder gaat. Bij het wegvallen van een gemeenschappelijk doel bloeden relaties bij Barbara altijd vriendelijk dood.

Dat Anja nu naast haar komt zitten is gepast. Ze vindt het zelfs plezierig. Ze zit er inderdaad te treurig bij, verzonken in een warboel van gedachten.

De vakgroep Theaterwetenschappen waar zij deel van uitmaakt heeft besloten dat het eindexamenfeest op geen enkele andere plek gevierd kan worden dan in de onlangs geopende RoXy. De eigenaar hebben ze ervan kunnen overtuigen van dat feest een thema-avond te maken onder de verzamelnaam 'Theatre Talents'. De eigenaar weigert zijn zaal bij zo'n besloten feest louter voor studenten te verhuren. In ruil voor een open deur beleid mogen ze hun gang gaan. Tout kunstminnend Amsterdam kan op lidmaatschap gewoon binnen in de club met een door de Rietveld Academie ontworpen en gebouwde aankleding. Dit alles trekt een eindeloze stroom opvallende karakters. Allemaal uitgedost in kostuums van theaterproducties uit vervlogen tijden. Ramses Shaffy- achtige types in, op het kruis goed gevuld maliënkolder kostuum uit de Gijsbrecht,

vergooien zich aan dirty dancing met in strakke Cat-suits vacuüm gezogen danseressen uit de West End productie, waarmee theater Carre het honderdjarig bestaan viert. Het geeft dit eindexamenfeest de visuele glans van een LSD trip. Barbara houdt niet van feesten; ze heeft een gonzende kop gevuld met wat de Amerikanen *'the stinkin' thinking'* noemen. Zinloos piekeren. Ze mijmert boven een glas witte wijn over welke route ze heeft afgelegd tot nu toe.

Het debuut

Aangewezen door een docent Nederlands is Barbara's regiedebuut en kennismaking met het vak een middelbare school cabaret in 1970. Wegens het ontbreken van een aula wijkt haar school voor het jaarlijkse grote bal altijd uit naar de Delftse schouwburg, de Stadsdoelen. Eenmaal voor het eerst voet op een echte toneelvloer gezet, beleeft ze dit als thuiskomen. Haar constante dagdromen, het in stilte teruggetrokken blijven hopen dat er ergens op de wereld toch ook plaats voor haar moet zijn, ze staat er van het ene op het andere moment midden in. De magie van gedoofde lichtbruggen, een lege zaal, een verlaten podium onder werklicht. De zwarte doeken afstopping, die zicht op de zijtonelen voor publiek wegneemt, een trekken wand van robuuste touwen om decorstukken in de toneelkap weg te trekken. Alles voedt Barbara's fantasie. Haar plek op de wereld bestaat. Met weinig middelen de totale verbeelding op een podium realiseren, je publiek met spel, licht en geluid meeslepen in elke droomwereld die je maar wilt. Ze weet na haar kleinschalige cabaretsucces dat ze het theater in wil. Niet op het podium als actrice of zangeres. Daar is ze te verlegen voor. Een rol spelen achter de schermen van het vak. Dienstbaar zijn aan alles wat op of rond het podium zijn werk doet in voorstellingen wordt haar doel .

Na maanden rondhangen in het grote theater kan ze een secretaressefunctie krijgen in het recent geopende Waagtheater. Een gerestaureerde handelswaag uit de Middeleeuwen, die een groep enthousiastelingen, passend in het tijdsbeeld waar delen van geld, kennis en macht ook doorsloeg naar theater maken, van de grond kreeg. Terwijl

de gevestigde theaterorde in de zijtonelen de resten tomatenmoes nog uit hun kostuums staan te kloppen, hunkert een volgende generatie liefhebbers naar meer laagdrempelig theater. Het in kosten beheersbaarder microtheater blijkt de oplossing. Ook in Delft wordt na intensief slopen van eeuwenoude muren een sfeervol zaaltje met plaats voor 125 mensen toegevoegd aan het theaterleven.

Dagelijks loopt Barbara over de wenteltrap van de entree naar het kantoor. Ze maakt kennis met de wereld van het boeken van artiesten, moet nadenken over promotiemateriaal en als secundaire voorwaarde ziet ze elke avond gratis een bijzondere voorstelling. Pas jaren later in haar studie wordt zij zich ervan bewust hoe exclusief die jaren in dat microtheater zijn. Alle opgedane kennis geeft haar een voorsprong in smaakontwikkeling. Veel medestudenten hebben geen flauw benul wat iconen als Lodewijk de Boer met zijn gezelschap The Family voor de Nederlandse theaterhistorie heeft betekend. Met geen van hen kan Barbara haar warme herinneringen delen aan bijvoorbeeld het Festival of Fools, waar onder de begeesterde leiding van een Amerikaanse komediant iedereen bevangen wordt om diep in zichzelf op zoek te gaan naar de clown, omdat uitsluitend de bevrijdende lach de wereldvrede kan brengen. De totale verstilling in ‘een klein concert’, waarin Laurens van Rooyen en de begenadigde gitarist Harry Sacksioni de vroegere vrouw van Paul van Vliet, Liselore Gerritsen, in een soloprogramma begeleiden. In al haar jaren studie treft ze

nooit een collega-student met wie ze deze herinneringen kan delen.

Echter na jaren van reclamefolders achter vitrines op de voorgevel plakken en verworden tot telefoniste onder een theaterdirecteur wiens motivatie slinkt, schrijft Barbara zich in voor een studie Theaterwetenschappen. Een sollicitatie bij het twijfelachtige, moderne, experimentele gezelschap met de ludieke naam *Spleet*, loopt bijna uit op een daverende ruzie met haar vader. De goede man heeft verschillende vrienden uit de onderduik in dwangarbeid verloren en memoreert de Tweede Wereldoorlog op de verrassendste momenten in haar opvoeding. Als hij lucht krijgt dat zijn dochter een sollicitatiegesprek in gaat bij een zakelijk leider met de naam Anton, die na 1945 geboren lijkt te zijn, waren de rapen in huize Van der Brug gaar. 'Verbieden kan ik je het niet, maar je gaat daar spijt van krijgen'. 'Ouders die na vijf jaar Mussert hun zoon Anton noemen, dat is een fout nest.' Gelukkig ketst het gesprek af op de salariseis van zijn dochter. Het experimentele in de personeelsadvertentie blijkt zich voornamelijk uit te drukken in een minimumloon voor 60 of meer uur werk per week. Verder solliciteren in theaterland begint de trekken te vertonen van een doodlopende straat. Er zit meer in Barbara. Het door haar ouders afgedwongen VWO diploma vraagt erom verzilverd te worden.

Het koningsplein

De knetterende housemuziek in de RoXy hangt nog steeds als het Chinese martelwerktuig van een druppelende emmer boven Barbara's hoofd. Een eindje van haar vandaan ziet zij dat Anja zich inmiddels, te midden van dolgedraaide idioten, heeft overgegeven aan wilde dans. De studente Beeldende kunst kan grenzeloos uitdagend genieten op de dansvloer. Dat werkt zo aanstekelijk en voelt zo veilig dat Barbara zich laat verleiden om al het nadenken rond deze mijlpaal van het afstuderen in te ruilen voor dansen met Anja. Als beesten gaan de twee te keer. Ze denderen door tot laat in de nacht en hun voeten niet meer verder kunnen

Samen met Anja knikkert ze er nog een witte wijn in en na een lieve, welgemeende omhelzing kan Barbara zich tevreden terugtrekken uit het feest. Ze was in eerste instantie helemaal niet van plan te gaan. Afronden is afscheid nemen en daar is ze slecht in. De tijd van haar studie, daar hoeft ze niet lang over na te denken, is tot nu toe de mooiste tijd van haar leven. Dat stemt treurig. Lopend naar de garderobe moet ze dat gekke wijf van de Rijksacademie na geven dat dankzij het eindbeeld van hun dansen te midden van alle extravaganza Barbara de RoXy verlaat met het romantische gevoel dat na deze studie haar leven is begonnen.

Kettingsloten hebben slechts twee uiteinden, verbonden met een slot. Ondanks deze eenvoud blijft voor Barbara haar fiets uit een rek bevrijden een immer terugkerende Houdini act. Ook nu voor de RoXy is het niet anders. Als ze het kettingslot van haar fiets heeft stapt ze op en rijdt

richting Koningsplein. Ze voelt zich tijdens al haar jaren in het uitgaansleven nooit bedreigd in de binnenstad van Amsterdam. Het is dan ook een hoogst ongemakkelijk moment om precies nu, na het eindexamenfeest van haar zo succesvolle studie, geconfronteerd te worden met een groepje straalbezopen gajes op een verlaten Koningsplein. Ze weet, als de horeca sluit, dat Amsterdam als een oude vrouw voor de televisie in slaap valt. Geen taxi, geen tram, geen bus rijdt er nog. Fietsen is geen keuze, je kan niet anders in de nachtelijke hoofdstad. Slechts bij hoge uitzondering onderneemt een enkele voorbijganger lopend de weg naar huis. Waarom nou uitgerekend dit zootje, deze feestelijk bedoelde nacht achter de gesloten haringstal, op het Koningsplein, haar op moet staan te wachten? Noodlot is dan altijd de flauwe dooddoener.

Ze kent vanaf de RoXy, geen veiliger stukje Amsterdam dan snel fietsend over het Singel door te rijden naar het Koningsplein, langs de haringstal voor de Odeon langs de Krijtberg en daarna linksaf de Beulingstraat in. Geen twee panden verder in de straat die je zelfs aan taxichauffeurs moet uitleggen, is haar etage. Een gekraakt pand dat in goed overleg met een niet op winst jagende speculant eigenaar een officiële woonstatus kreeg voor een hele schappelijke prijs. De route er naar toe kan gewoon niet veiliger voor een vrouw alleen in het centrum.

Normaal gesproken is een groepje jongens met drank op zo luidruchtig dat je ze hoort en je eerder je route kan wijzigen. Dit groepje van acht man, totaal van god los, heeft zich verdekt opgesteld. Het wachten is op een slachtoffer. Ze stappen zichtbaar op afspraak achter de

haringkraam vandaan voor de fiets van Barbara. Naar haar weten is er die avond in Amsterdam, geen wedstrijd, dus die staan daar maar op één ding te wachten: rottiheid. Vrijwel direct is Barbara ingesloten door een roedel Amsterdamse honden. Raszuiver, lelieblank, kansloos en laagopgeleid, Met genoeg drank op om een peloton afgezwaaide rekruten aan de rand van een delirium te brengen. Vier voor haar en vier achter haar. Ze wordt er bang van. Voor Barbara is angst de moeder van alle emoties en die voelt ze nu. Doodsangst. Ze kan vooral door de handtastelijkheden van de brutaalste het niet minder dramatisch maken.

En natuurlijk geen voorbijganger die poolshoogte komt nemen. Terwijl het toch overduidelijk moet zijn dat een vrouw tegenover acht bezopen aan haar kleding en fiets trekkende schreeuwende jongens mogelijk wat hulp kan gebruiken. De bedreigende situatie lost zich op zoals deze begon. Het is de jongens te doen om een momentje macho macht. Het zien van de angst in het gedrag en de hopeloosheid in de ogen en hetzelfde horen in het stemgeluid van deze knappe blonde vrouw lijkt voldoende. Lachend en joelend: 'Wij zijn op wijvenjacht!' laten de jongens haar staan en trekken zich terug richting Leidsestraat. Met trillende handen, haar huilen nauwelijks nog bedwingend, stapt Barbara op haar fiets en rijdt naar huis. Ze gooit de deur achter zich dicht, controleert haar nachtsloten en rent snikkend de trap op naar haar etage. De enige betrouwbare man in haar leven, hoewel het hier een 'geholpen' kater betreft, staat boven aan de trap op haar te wachten. Hij is blij dat ze weer thuis is. Hij springt direct

bij haar op schoot en begint daar vol overgave tegen de stroom van haar emoties in te spinnen. Hij laat zich het gestuiter tussen woede en verdriet welgevallen. Met name geholpen katers verstaan de edele vaardigheid van het troosten. Haar eigen Floris is er beter in dan menige kerel.

Zonder verwachtingspatronen. Gewoon op je rug gaan liggen en je op je buik laten kriebelen. Af en toe de ingetrokken nagels met een fluweelzacht roze pootje uithalen en je drijft de gedachte aan acht nog niet aan hun ballen geholpen klootzakken als vanzelf uit het hoofd van je baasje. Barbara kijkt verliefd naar de spinnende, op zijn rug rollende kat. Zijn 'doe wat met mij' spelletje is onweerstaanbaar.

De angst

Vergeten doet ze het niet. Barbara heeft lang over haar bijna- aanranding na moeten denken. Dat onverbeterlijke pubertjes zich te pletter zuipen en slikken is hun keuze. Dat ze zich met enig plezier elke zondag in een voetbalstadion door de ME op hun bek laten slaan, ook Daar wil Barbara zich niet in mengen. Maar met dit grenzeloos op de persoon gerichte agressieve gedrag, precies daarmee ontnemen ze haar bewegingsvrijheid. Ze is door de gebeurtenis bang geworden. Ze raakt haar onbevangingheid er zelfs mee kwijt. Ze dacht dat ze na al die jaren studeren en uitgaan in Amsterdam *streetwise* was geworden. Dat gevoel slaat, na deze confrontatie, om in twijfel en wantrouwen. Alles te danken aan een paar minuten in een door anderen opgelegde staat van totale paniek. Was ik maar zo jong als die Lucia, denkt Barbara vaak, na het zien van Rijkers overwinning in een titelgevecht in haar vechtsport. Het wegvallen van haar studie geeft haar wel de ruimte om serieus werk te maken van een sportieve hobby. Misschien vult ze daar ook het grote zwarte gat mee waar iedereen voor waarschuwt na het slagen voor zo'n intensieve studie. Ze is toch al niet van plan om dobberend op haar adrenalinehuishouding van de eindexamenweek direct heel erg op zoek te gaan naar werk. 'Toeval bestaat niet', roept haar moeder altijd, 'iets valt je toe'. Vaak moet Barbara aan deze tegeltjeswijsheid terugdenken.

Weken na de angstige bedreiging op het Koningsplein ziet Barbara de coach van Lucia Rijker op de regionale

zender van Amsterdam. Hij heeft een sportschool en vertelt over de ontdekking van Lucia's vechtlust en winnaars mentaliteit. Barbara's intuïtie zegt dat ze zich bij die man moet melden met de vraag of hij haar wat weerbaarheid kan leren. Zodat zij haar angsten beter kan beheersen en zij in haar vrije tijd op straat kan blijven doen wat ze wil.

Met de fiets aan de hand zoekt Barbara een weg achter de kraampjes van de grote markt in de omgeving van de Ferdinand Bolstraat. Ergens via een zijstraatje moet ze terecht komen bij de sportschool waar haar grote voorbeeld Lucia Rijker aan haar sportieve loopbaan begon. Een voormalig badhuis is door de gemeente omgebouwd tot een kleinschalig zalencentrum ten behoeve van de bevolking in deze wijk. Ze vindt het buurthuis en zet haar fiets op slot. De deur wordt open gedaan door een grijzende man met paardenstaart en een obligaat geborduurd Thais glimmend jack. Barbara geeft hem een hand.

'Johan,' kraakt zijn langs boksringen stuk geschreeuwde stem. Ze mag naar binnen. Het eerste wat de eigenaar binnensmonds gromt klinkt streng: 'Waarom kom je bij mij?' Openhartig vertelt Barbara haar verhaal over de bijna aanranding en zegt dat ze altijd haar intuïtie volgt en dat het haar verbaast hoe ze in die situatie terecht is gekomen. Dat is haar nooit eerder gebeurd. Haar intuïtie zei ook dat ze na de uitzending op AT5 over zijn school bij hem moest aankloppen. 'Geen gek idee,' antwoordt de eigenaar terwijl hij de koffie- automaat met een paar klappen op de zijkant aan de praat krijgt. 'Maar als je nu denkt dat mijn school jou met een paar high kicks leert hoe je handtastelijke

mannen even vlotjes tegen de tegels kan beuken kan je na deze koffie weer vertrekken. Dat kan en dat ga ik je niet leren. Melk en suiker staan in die beker.'

Johan trekt voor zichzelf een cupje koffiemelk open. De druppeltjes koffiemelk spuiten als spetters speeksel van een enthousiaste gesprekspartner op zijn Thaise jack. 'Kijk, dat bedoel ik nou. De ontwerpers van de verpakkingindustrie, die zou ik wel eens met een paar beuken tegen de tegels willen slaan. Hoe lang is het godverdomme geleden dat we de maanlanding hadden?'

'Vijftien jaar minimaal,' schat Barbara het antwoord in. 'Dat bedoel ik. Maar ondertussen een koffiemelkcupje maken dat gewoon open gaat, ik heb het de wetenschap nog niet zien doen.' Met een chagrijnig gezicht begint hij aan zijn koffie. Barbara trekt zonder te knoeien met vrouwelijke zorgvuldigheid haar koffiemelkcupje open en roert de melk door haar koffie.

'Luister. Het leren van een paar doodklappen, daarin zit niet de oplossing die jij zoekt. Maar ik heb die oplossing wel'. Hij vertelt met enige trots en zelfverzekerdheid dat hij vaker met dezelfde vraag is benaderd door vrouwen. Op een internationale bijeenkomst Martial Arts heeft Johan een demonstratie gezien door een instructrice in Krav Maga, een Israëliische verdedigingstechniek. Deze vrouw heeft het instituut voor fysieke training van het Israëliische leger doorlopen. Daar maakt deze vechtsport onderdeel uit van je opleiding. De techniek, oorspronkelijk een combinatie van zo'n beetje alle vechtsporten van de wereld, is door de grondlegger in Israël toegankelijk gemaakt voor beginners. In plaats van jarenlange training is hij meer

afgestemd op directe inzetbaarheid voor burgers, militairen en politie. Zo beschikt de staat Israël op straat in de wijken over een hoger niveau weerbaarheid. In latere jaren kreeg Krav Maga steeds meer een internationaal karakter. Ook op de school van Johan wordt die opleiding gegeven. Zelfs een op vrouwen toegespitste cursus.

Krav Maga

Behalve met de zwemsport in haar jeugd is Barbara nooit met sport bezig. Haar weerzin tegen kleedkamer cultuurtjes van vrouwen met trainingspakken is groot. Het hinderlijk gegiechel als de tennisleraar weer eens over een rug mee buigend een strakke forehand leert aanvoelen bij pupillen, heeft haar genezen van verdere sportbeoefening. Maar nu, met als doel weerbaar en met geheven hoofd over straat te kunnen, heeft ze haar vooroordelen opzij gezet en zich ingeschreven voor de Krav Maga cursus

In het trainingszaaltje ontmoet Barbara een groepje vrouwen en haar Israëliische instructrice. Een dennenslanke, beeldschone vrouw, waarbij de diep liggende ogen het beeld oproepen dat ze aan het front heeft gevochten. Veteranen uit de Vietnamoorlog herkennen elkaar ook op deze *thousand mile look*. Haar gebroken Nederlands is charmant. Ze leert Barbara in een uurtje de grondbeginselen van de zelfverdediging, die verrassend genoeg bijzonder goed aansluit op het allerbelangrijkste talent dat zij van nature heeft. Intuïtie. Ze leert van de Israëliische dat vrouwen niet op fysieke kracht een achterstand hebben. Elke vrouw kan elke man aan, ongeacht het gewicht of de kracht. Waar vrouwen het op verliezen is de seconde twijfel die valt tussen het eerste signaal van bedreiging waar elke vrouw later van zegt dat ze die aan voelde komen, maar deze negeerde omdat ze dacht dat het wel mee zou vallen. Reageren op dat eerste intuïtieve signaal. Dat is de essentie van Krav Maga. Daarna heb je de beste keuzes. Vluchten of vermijden, dat gaat bij ons boven vechten.

‘Nou, daar zijn we dan lekker klaar mee,’ roept een hoogblonde Jordanees. ‘What is your probleem?’ vraagt de Israëlië. ‘Ik heb 27 pietermannen betaald om te leren hoe ik in mijn café de vervelendste klant na een paar waarschuwingen een pomp voor zijn kanis kan geven. Dat ie gestrekt gaat. Voel je wel.’ ‘So you do not want to avoid or to flee. You want to fight.’ ‘Nou, als het effe kan, ja, dan wil ik daar wel wat van mee krijgen.’

De instructrice schreeuwt heel hard ‘Ferry!’ De deur van het trainingszaaltje slaat open en een boomlange in ijshockey pantser geklede reus trekt een sprintje richting de instructrice. Hij heeft een mes in zijn hand. Het groepje zoekt in totale paniek een goed heenkomen. De Israëlië stapt in de looprichting van de reus, pakt de pols met het mes, draait de arm bijna uit de kom. De man vouwt voorover, de instructrice zet een knietje in het ijshockeymasker van Ferry, in een beenworp legt ze hem op zijn rug en trapt hem na op zijn met polyesterschild beschermde borstbeen. Ook een hakje in zijn kruis moet Ferry zich laten welgevallen. Waarna de instructrice, in een slow motion aanvoelende katachtige sprong, om haar lengteas draait en laag door haar knieën een vechthouding aanneemt. Barbara is verrukt. Dit schiet op! De instructrice helpt de aanvaller overeind. De Israëlië draait zich naar de Amsterdamse blondine: ‘say hello to your enemy of the day.’

Ferry trekt zijn rechter kickbokstrainingshandschoen uit. Hij maakt een rondje langs de dames met een handdruk die je middenhandsbeentjes in de vulling van een sambabal veranderen. Ferry Vlakkinga is zijn naam. Later zal

Barbara deze onbezoldigde Friese assistent-instructeur beter leren kennen. Dan zal ze horen dat Ferry een voormalige marinier is, die zich specialiseerde in diverse Martial Arts. En met groot zakelijk inzicht zijn vaardigheden heeft onder weten te brengen in een bedrijf voor beveiliging. Nu voor deze damestraining zal Ferry gekleed in het beschermende ijshockeytenue steeds de aanvaller spelen. De vrouwen mogen daarbij elke vorm van zelfverdediging op hem los laten. Het gegiechel bij de vrouwen stopt als de instructrice weer het woord neemt.

'Imagine the situation '. 'Een man heeft in een bar met regelmaat oogcontact met mij gezocht. Dat heb ik genegeerd, maar ik heb het gezien. Als ik wegga loopt hij samen met mij naar de uitgang' .De instructrice loopt naar de deur, Ferry speelt de scène ter meerdere glorie van de instructieve waarde mee. 'Intuïtie signaal nummer één'. Verduidelijkt de instructrice. 'Het is wel heel toevallig dat deze man precies ook nú weg gaat, Dus: niet het café uitgaan. Teruglopen en weer gaan zitten, de situatie vermijden en naar je intuïtie luisteren. Als je zeker weet dat je buiten kan vluchten, omdat je een taxi of tram ziet staan, kan je alsnog naar buiten. Het kan nog erger. Hij helpt je bij de deur in je jas. Elke vrouw ontspant dan direct, want een galante man streelt ons. Dat kan nooit verdacht zijn. Uit je hoofd zetten,' zegt ze streng. 'Vergeet dat en leer uit te gaan van het slechtst denkbare scenario. De meeste ongewenste intimiteiten worden gepleegd door een bekende, 'Collega, familielid, buurtgenoot, het oogt altijd, dit kan niet waar zijn'. 'Helaas komen ze vaker voor dan de enge man die uit de bosjes springt. Dus vergeet die